

Ми вірші пишемо про те,
Як стати біля дум на варті.
Ми вірші пишемо,
Проте
Ми не завжди тих віршів варті.
О, е майстри писать есе,
Спресовуючи їх у строфи,
Де розмірковано про все —
Про галактичні катастрофи,
Про вірність, певність,
хліб і сіль,
Про всі карпатські перевали,
Про сонце, вимите в росі, —
Аби розумником назвали.
І називають. Просто так.
Зі знижкою на хвилювання.
Забувши, де там простота,
А де — просте кокетування.
І геніїв тугі думки,
Здивовано прорікши вдруге,
Ми світимо — як свічки,
Як лампочки у півнапруги.
Не ми — то інші.
Так бува.
Приємно мудрість турбувати.
Та витираються слова,
Якщо невміло їх вживати.
Те, що великі прорекли,
Малим здається — не великим,
Слова хули чи похвали
Благеньким зв'язуючи ликом,
Ворушимо в рудій землі
Померлих геніїв примари.
Всі роздуми тисячоліть
Вихлюпуєм на тротуари.
Здається часом — ми ж бо є
Найвищим втіленням епохи...
І тільки іноді стає
Незручно трохи.
Тільки трохи...
Спадкова мудрість...
Де ж бо ти?
В повторенні відомих істин?
В бажанні нищити світи?

В умінні прорікати?
їсти?
Немає в світі більших лих,
Ніж віднайти у серці власнім
Багато мудростей малих —
Що обезвладнюють, безвладні.
...Людина віддавна шукала,
В чім сенс початку та кінця.
Ми хто — сонця?
Чи ми дзеркала,
Що віддзеркалюють сонця?

1964

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.